Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

12 ноември 2020 година*

„Преюдициално запитване — Директива 2009/138/ЕО — Член 274 — Приложимо право към производството по ликвидация на застрахователните предприятия — Отнемане на лиценза на застрахователна компания — Назначаване на временен ликвидатор — Понятие за решение за откриване на производство по ликвидация на застрахователно предприятие — Липса на съдебно решение за откриване на производството по ликвидация в държавата членка по произход — Спиране на съдебните производства по отношение на съответното застрахователно предприятие в държавите членки, различни от държавата членка по произход на това предприятие“

По дело C-427/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Софийски районен съд (България) с акт от 27 май 2019 г., постъпил в Съда на 4 юни 2019 г., в рамките на производство по дело

„Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД

срещу

Застрахователна компания „Олимпик“,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan (докладчик) и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: G. Hogan,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за българското правителство, от Т. Митова и Е. Петранова, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от H. Tserepa-Lacombe и Й. Г. Маринова, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 юли 2020 г.,

* Език на производството: български.

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 274 от Директива 2009/138/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 година относно започването и упражняването на застрахователна и презастрахователна дейност (Платежоспособност II) (ОВ L 335, 2009 г., стр. 1), изменена с Директива 2013/58/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2013 г. (ОВ L 341, 2013 г., стр. 1) (наричана по-нататък „Директива 2009/138“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между застрахователна компания „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД (наричана по-нататък „Булстрад“) и застрахователна компания „Олимпик“ (наричана по-нататък „Олимпик“) относно плащането на застрахователно обезщетение.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 117—119, 123, 125, 126 и 130 от Директива 2009/138 имат следния текст:

„(117) Тъй като националните законодателства по отношение на мерките за оздравяване и на процедурите по ликвидация не са хармонизирани, е целесъобразно в рамките на вътрешния пазар да се гарантира взаимното признаване на мерките за оздравяване и на процедурите на държавите членки по ликвидация на застрахователните предприятия, както и необходимото сътрудничество, като се има предвид нуждата от единство, универсалност, координация и публичност на тези мерки, както и еднаквото третиране и защита на застрахователните кредитори.

(118) Следва да се гарантира, че мерките за оздравяване, приети от компетентния орган на дадена държава членка, с цел запазване или възстановяване на финансовата стабилност на застрахователно предприятие и с цел предотвратяване в рамките на възможното на неговата ликвидация, имат последици в ц[елия Европейски съюз]. Последиците от тези мерки за оздравяване обаче, както и от процедурите за ликвидация по отношение на трети държави, не следва да бъдат засегнати.

(119) Следва да се прави разлика между компетентните органи за целите на мерките за оздравяване и процедурите за ликвидация, и надзорните органи на застрахователните предприятия.

[…]

(123) Само компетентните органи на държавата членка по произход следва да бъдат оправомощени да вземат решения по отношение на процедурите по ликвидация на застрахователните дружества. Тези решения следва да пораждат действие в ц[елия Съюз] и да бъдат признати от всички държави членки. Решенията следва да бъдат публикувани съгласно нормативната уредба на държавата членка по произход и в *Официален вестник на Европейския съюз*. Информацията следва да бъде достъпна за кредиторите с местопребиваване в [Съюза], които следва да имат правото да предявяват претенции и да представят съображения.

[…]

(125) Всички условия за откриването, провеждането и прекратяването на процедурите по ликвидация следва да се провеждат съгласно законодателството на държавата членка по произход.

(126) С цел да се осигури координирано действие сред държавите членки, надзорните органи на държавата членка по произход и тези от всички други държави членки, следва да бъдат незабавно информирани за откриването на процедура по ликвидация.

[…]

(130) С цел защита на основателните очаквания и на сигурността на някои транзакции в държавите членки, различни от държавата членка по произход, е необходимо да се определи правото, приложимо по отношение на последиците на мерките за реорганизация и процедурите по ликвидация върху висящи съдебни производства и върху отделни съдебни изпълнения, произтичащи от тези съдебни производства“.

4 Член 13 от тази директива, озаглавен „Определения“, гласи:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[…]

(8) „държава членка по произход“ означава всяка една от следните:
   а) в общото застраховане — държавата членка, в която се намира централното управление на застрахователното предприятие, което поема риска;
   б) в животозастраховането — държавата членка, в която се намира централното управление на застрахователното предприятие, което поема задължението; или
   в) в презастраховането държавата членка, където се намира централното управление на презастрахователното предприятие;

[…]“.

5 Член 144 от Директивата, озаглавен „Отнемане на лиценз“, е формулиран по следния начин:

„1. Надзорният орган на държавата членка по произход може да отнеме издадения на застрахователно или презастрахователно предприятие лиценз в следните случаи:

а) съответното предприятие не използва лиценза в рамките на 12 месеца, изрично се отказва от него или спира упражняването на дейност за повече от шест месеца, освен ако съответната държава членка е предвидила, че в такива случаи лицензът губи сила;

б) съответното предприятие престава да отговаря на условията за лицензиране;

в) съответното предприятие грубо не спазва задълженията си по разпоредбите, на които е предмет.

Надзорният орган на държавата членка по произход отнема лиценза, издаден на застрахователно или презастрахователно предприятие, ако предприятието не спазва минималното капиталово изискване и надзорният орган прецени, че представената финансова схема е очевидно неадекватна, или съответното предприятие не изпълнява одобрената схема в рамките на три месеца от установяване на нарушението на минималното капиталово изискване[.]

2. В случай на отнемане или обезсилване на лицензa, надзорните органи на държавата членка по произход уведомяват съответно надзорните органи на другите държави членки и тези органи вземат подходящи мерки за възпрепятстване започването на нови операции от застрахователното или презастрахователното предприятие на тяхна територия[.]

Надзорните органи на държавата членка по произход, съвместно с тези органи, вземат всички необходими мерки за защита на интересите на застрахованите лица, и по-специално ограничават свободното разпореждане с активите на застрахователното предприятие съгласно член 140.

3. Всяко решение за отнемане на лиценз съдържа подробни мотиви и се съобщава на съответното застрахователно или презастрахователно предприятие“.

6 Член 268, озаглавен „Определения“, се намира в дял IV от същата директива, озаглавен „Оздравяване и ликвидация на застрахователни предприятия“, и предвижда следното:

„1. За целите на настоящия дял се прилагат следните определения:

а) „компетентни органи“ означава административни или съдебни органи на държавите членки, с компетентност за мерки по оздравяване или процедурите по ликвидация;

[…]

г) „производство за ликвидация“ означава колективна процедура или производство за реализиране на активите на застрахователно предприятие и разпределение на получените средства между кредиторите, акционерите или съдружниците, според случая, което предполага задължителна намеса на компетентните органи на държава членка, включително, когато това колективно производство приключва със спогодба или друга подобна мярка, независимо дали производството е основано или не на неплатежоспособност, дали е доброволно или задължително;

[…]“.

7 Съгласно член 273 от Директива 2009/138, озаглавен „Откриване на производство за ликвидация — Информиране на надзорните органи“:

„1. Единствено компетентните органи на държавата членка по произход имат право да вземат решение относно откриването на производство за ликвидация на застрахователно предприятие, включително на неговите клонове в други държави членки. Това решение може да се вземе без да се вземат мерки по оздравяване или след тяхното приемане.

2. Решението за откриване на производство за ликвидация на застрахователно предприятие, включително на неговите клонове в други държави членки, прието съгласно законодателството на държавата членка по произход, се признава без никакви допълнителни формалности, в ц[елия Съюз] и има същото действие в тях от момента, в който решението поражда действие в държавата членка, където е открита процедурата.

3. Компетентните органи на държавата членка по произход информират веднага по спешност надзорните органи на същата държава членка за решението за откриване на производство за ликвидация, по възможност преди откриването на това производство или, ако не е възможно, веднага след това.

Надзорните органи на държавата членка по произход информират по спешност надзорните органи на всички други държави членки за решението за откриване на производство за ликвидация, включително и за конкретните последици, които биха могли да произтекат от това производство“.

8 Член 274 от тази директива, озаглавен „Приложимо право“, гласи:

„1. Решението за откриване на производство за ликвидация на дадено застрахователно предприятие, производството за ликвидация и неговите последици са регламентирани от правото, приложимо в държавата членка по произход, освен ако не е предвидено друго в членове 285—292.

2. Правото на държавата членка по произход урежда поне следното:

а) активите, които са част от имуществената маса и третирането на придобитите или прехвърлени активи на застрахователното предприятие, след откриването на производството за ликвидация;

б) съответните правомощия на застрахователното предприятие и на ликвидатора;

в) условията за възможностите за прилагане на компенсация;

г) последиците от производството за ликвидация върху съществуващите договори, по които застрахователното предприятие е страна;

д) действието и последиците от производството за ликвидация върху исковете[,] заведени от индивидуални кредитори, с изключение на висящите производства, както е посочено в член 292;

е) вземанията, които следва да се предявят по отношение на имуществената маса на застрахователното предприятие и правното положение на вземанията, породени след откриването на производството за ликвидация;

ж) правилата относно предявяването, проверката и приемането на вземанията;

з) правилата за разпределение на получените средства от реализацията на имуществото, класовете вземания и правата на кредиторите, които са били частично удовлетворени след откриването на производството за ликвидация по силата на вещно право или въз основа на компенсация;

и) условията и последиците от преустановяване на производството за ликвидация, по-специално при случаите на спогодба;

й) правата на кредиторите след приключването на производството за ликвидация;

к) страната, която поема разходите и разноските по производството за ликвидация; и

л) правилата по отношение на нищожността, унищожаемостта или непротивопоставимостта по отношение на правни действия, причинили вреди на всички кредитори“.

9 Съгласно член 292 от посочената директива:

„Действието на мерките по оздравяване или на производството на прекратяване и ликвидацията върху висящо съдебно производство относно активи или право, което е отнето на застрахователното предприятие, се регулира изключително от правото на държавата членка, където делото е висящо“.

Българското право

10 Член 624 от Кодекса за застраховането (наричан по-нататък „КЗ“) гласи:

„(1) Решението за откриване на производство по ликвидация или по несъстоятелност на застраховател, получил лиценз в друга държава членка, поражда действие в Република България от момента, в който има действие в съответната държава членка.

(2) Когато [Комисията за финансов надзор] е била уведомена за откриване на производство по ликвидация или по несъстоятелност от компетентния орган на друга държава членка, комисията взема мерки за уведомяване на обществеността.

(3) Уведомяването по ал. 2 включва информация за административния или за съдебния орган, който е компетентен за ликвидацията или несъстоятелността в съответната държава членка, за приложимото законодателство и за назначения ликвидатор или синдик“.

11 Член 630 от КЗ предвижда:

„(1) В производството по ликвидация или по несъстоятелност на застраховател се прилага българското законодателство, доколкото друго не е предвидено в този раздел.

(2) За трудовите договори и трудовите правоотношения се прилагат разпоредбите на законодателството на държавата членка, приложими към тези договори и правоотношения.

(3) За договори, с които се предоставя право на ползване или се прехвърля право на собственост върху недвижима вещ, чието местонахождение е на територията на държава членка, се прилага законодателството на тази държава членка.

(4) За правата на застрахователя върху недвижима вещ, кораб или самолет, вписани в публичен регистър в държава членка, се прилага законодателството на тази държава членка“.

12 Съгласно член 43 от Кодекса на международното частно право:

„(1) Съдът или друг правоприлагащ орган установява служебно съдържанието на чуждото право. Той може да си послужи със способите, предвидени в международни договори, да изисква информация от Министерството на правосъдието или от друг орган, както и да изисква становища на експерти и специализирани институти.

(2) Страните могат да представят документи, установяващи съдържанието на разпоредби на чуждото право, на които те основават своите искания или възражения, или по друг начин да окажат съдействие на съда или на друг правоприлагащ орган.

(3) При избор на приложимо право съдът или друг правоприлагащ орган може да задължи страните да съдействат при установяване на неговото съдържание“.

Кипърското право

13 Съгласно член 220 от O peri Etairion Nomos (Закон за дружествата), когато е постановено решение за откриване на производство по ликвидация или несъстоятелност или е назначен временен ликвидатор, не може да бъде предявен иск или да бъде започнато производство или последното да бъде продължено, освен с разрешение на компетентния съд, като в такъв случай се прилагат определените от този съд условия.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

14 Регистрираната в България застрахователна компания Булстрад иска от Софийски районен съд (България) да осъди регистрираната в Кипър застрахователна компания Олимпик да ѝ плати сумата от 7 603,63 BGN (лева) (около 3 887 EUR), заедно с ликвидационни разходи в размер на 25,00 BGN (около 13 EUR), представляваща застрахователно обезщетение, което тя е изплатила въз основа на застраховка „Каско“, сключена с нея от CD — водач на автомобил, претърпял вреди при пътнотранспортно произшествие. Булстрад твърди, че на 5 януари 2018 г. в град Банско (България), отваряйки внезапно предната лява врата на своя спрян на улицата лек автомобил, AB виновно е нанесъл вреди на движещия се по улицата и минаващ край него автомобил на CD.

15 Според Булстрад към момента на настъпване на застрахователното събитие отговорността на AB е била покрита от застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с Олимпик.

16 Булстрад счита, че след изплащането на застрахователното обезщетение на CD е встъпила в правата на застрахованото от нея лице спрямо AB и неговия застраховател, поради което изпраща на Олимпик регресна покана, получена от последното на 6 юли 2018 г., но въпреки това поисканите суми не са ѝ заплатени.

17 Всъщност Олимпик оспорва искането на Булстрад както от процесуална гледна точка, така и по същество.

18 В хода на производството запитващата юрисдикция е уведомена, че компетентните кипърски власти са отнели лиценза на Олимпик поради неспазване на пруденциалните изисквания и че на Олимпик е назначен временен ликвидатор, който поема и контролира всички имуществени и законни права, на които тази застрахователна компания има право или изглежда, че има право.

19 Запитващата юрисдикция приема, че тези актове на кипърските власти съставляват „решение за откриване на производство по ликвидация на застраховател“ по смисъла на член 624 от КЗ и с определение от 26 септември 2018 г. спира главното производство. Всъщност съгласно разпоредбите на КЗ, транспониращи в българското право Директива 2009/138, решението за откриване на производство по ликвидация на застрахователно предприятие, същинското производство по ликвидация и техните последици се регламентират от правото, приложимо в държавата членка по произход на застрахователното предприятие, което поема риска, в случая кипърското право. Според запитващата юрисдикция кипърското право предвижда спиране на производствата по отношение на всяко застрахователно предприятие, на което компетентните кипърски власти са определили временен ликвидатор.

20 Булстрад обаче иска възобновяване на главното производство с довода, че предвид тълкуването на релевантните разпоредби от Върховния касационен съд (България) производството било спряно неправилно. Според това тълкуване не можело да се счита, че двата горепосочени акта на кипърските власти представляват „решение за откриване на производство по ликвидация на застрахователно предприятие“ от страна на държавата членка по произход по смисъла на законодателството, с което се транспонира в българското право член 274 от Директива

2009/138. Ето защо при липсата на такова решение запитващата юрисдикция неправилно стигнала до извода, че е приложимо кипърското вместо българското право, което не предвиждало аналогични разпоредби, изискващи спиране на производството.

21 В отговор на искането за възобновяване на производството запитващата юрисдикция иска от българската Комисия за финансов надзор да ѝ посочи дали разполага с информация за открито производство по ликвидация или несъстоятелност по отношение на Олимпик пред компетентния кипърски съд, а ако е образувано такова производство — да уточни на кой етап се намира то и дали е назначен ликвидатор или синдик. С писмо от 19 март 2019 г. Комисията за финансов надзор отговаря, че към тази дата не е получавала информация за откриването на производство по ликвидация на Олимпик от компетентния кипърски орган.

22 Според запитващата юрисдикция член 630 от КЗ трябва да се тълкува в светлината на член 274 от Директива 2009/138 и на съображения 117—121 и 125 от нея. От това тя заключава, че последиците от откриването на производство по несъстоятелност трябва да се регламентират от кипърското право.

23 Упражнявайки правомощията си по член 43 от Кодекса на международното частно право, тази юрисдикция служебно установява приложимото кипърско право и стига до извода, че за провеждането на други производства е необходимо разрешение от компетентния съд по несъстоятелността.

24 Поради това запитващата юрисдикция счита, че трябва да спре главното производство и да прикани Булстрад да предяви вземанията си по предвидения в кипърското право ред, като уточнява, че евентуалното им приемане би довело до прекратяване на главното производство. Последното може да продължи само ако компетентният съд по несъстоятелността даде подобно разрешение или ако бъдат представени доказателства, че вземанията не са били приети по предвидения в кипърското право ред.

25 При тези обстоятелства Софийски районен съд решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли при тълкуването на чл. 630 КЗ в светлината на чл. 274 от [Директива 2009/138] да се приеме, че решението на орган на държава членка за отнемане на лиценза на застраховател и назначаване на временен ликвидатор на същия, без да е открито съдебното производство по ликвидация, представлява „решение за откриване на производството по ликвидация“?

2) Ако правото на държавата членка, където се намира седалището на застраховател, чийто лиценз е отнет, и за който е назначен временен ликвидатор, предвижда, че при назначаване на временен ликвидатор се спират всички съдебни производства срещу това дружество, следва ли тези правила да се прилагат от съдилищата на другите държави членки, ако това не е предвидено изрично в техния национален закон, по силата на чл. 274 от [Директива 2009/138]?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

26 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 274 от Директива 2009/138 трябва да се тълкува в смисъл, че решението за отнемане на лиценза на застрахователно предприятие и за назначаване на негов временен ликвидатор, взето от орган на

държавата членка по произход на застрахователното предприятие, без формално да е постановено съдебно решение за откриване на производство по ликвидация, представлява „решение за откриване на производство за ликвидация на застрахователно предприятие“ по смисъла на тази разпоредба.

27 Отговорът на този въпрос ще позволи да се определи дали разглежданото в главното производство решение се ползва от взаимното признаване, предвидено в член 273, параграф 2 от Директива 2009/138.

28 За да се отговори на първия поставен въпрос, следва да се отбележи, че макар по силата на член 274 от тази директива решението за откриване на производство по ликвидация на застрахователно предприятие, същинското производство по ликвидация и техните последици да се регламентират от приложимото право в държавата членка по произход на това застрахователно предприятие, въпросът какво представляват такова решение и такова производство трябва да се решава в съответствие с член 268 от посочената директива, който дава определение на някои понятия за целите на дял IV от нея.

29 В това отношение член 268, параграф 1, буква г) от Директива 2009/138 предвижда, че понятието „производство за ликвидация“ означава колективно производство за реализиране на активите на застрахователно предприятие и разпределение на получените средства между кредиторите, акционерите или съдружниците, според случая, което предполага задължителна намеса на компетентните органи, а именно — в съответствие с член 268, параграф 1, буква а) от тази директива — на административните или съдебните органи на държавите членки с компетентност по отношение на мерките по оздравяване или процедурите по ликвидация.

30 От това следва, че за да може едно решение да се квалифицира като „решение за откриване на производство за ликвидация на застрахователно предприятие“ по смисъла на член 274 от Директива 2009/138, съответното производство трябва да отговаря на две условия.

31 Това производство трябва, първо, да има за предмет реализирането на активите на застрахователно предприятие и разпределението на получените средства между — според случая — кредиторите, акционерите или съдружниците в него, както и, второ, да предполага задължителна намеса на административните или съдебните органи на държавите членки, компетентни да приемат мерки за оздравяване или да провеждат производства по ликвидация.

32 Тъй като тези две условия са кумулативни, обстоятелството, че временният ликвидатор няма правомощия да реализира активите на съответното застрахователно предприятие или да удовлетворява кредиторите му с осребреното имущество, изключва възможността решението за назначаване на такъв ликвидатор да предполага, че се открива или е налице производство по ликвидация по смисъла на член 268, параграф 1, буква г) от тази директива.

33 Ето защо в настоящия случай запитващата юрисдикция следва да провери дали назначеният временен ликвидатор разполага с такива правомощия от гледна точка на кипърското право.

34 В това отношение следва да се уточни, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 50 от заключението си, че макар установеното с Директива 2009/138 разграничение между решението за отнемане на лицензa на съответното застрахователно предприятие и решението за откриване на производство по ликвидация по отношение на това предприятие да подсказва, че второто решение не се покрива с първото, решението за отнемане на лицензa би могло да се разглежда като еквивалентно на решение за откриване на производство по ликвидация, ако са изпълнени двете условия, посочени в точка 31 от настоящото решение.

35 Първото от тези условия обаче би било изпълнено само ако съгласно правото на държавата членка по произход на съответното застрахователно предприятие отнемането на лиценза му води до автоматично откриване на производството по ликвидация, позволяващо да се реализират активите на това застрахователно предприятие или да се удовлетворяват неговите кредитори с осребреното имущество, без да е необходимо за тази цел да се приема формално решение от друг орган.

36 По изложените съображения на първия поставен въпрос следва да се отговори, че член 274 от Директива 2009/138 трябва да се тълкува в смисъл, че решението на компетентния орган да отнеме лиценза на съответното застрахователно предприятие и да назначи временен ликвидатор може да представлява „решение за откриване на производство за ликвидация на застрахователно предприятие“ по смисъла на този член само ако правото на държавата членка по произход на това застрахователно предприятие предвижда или че този временен ликвидатор има правомощия да реализира активите на посоченото застрахователно предприятие и да разпределя получените средства между неговите кредитори, или че отнемането на лиценза на застрахователното предприятие води до автоматично откриване на производството по ликвидация, без да е необходимо за тази цел да се приема формално решение от друг орган.

По втория въпрос

37 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 274 от Директива 2009/138 трябва да се тълкува в смисъл, че правото на държавата членка по произход на застрахователно предприятие, което предвижда спиране на всяко съдебно производство по отношение на това застрахователно предприятие в случай на отнемане на лиценза му и назначаване на временен ликвидатор за него, трябва да се прилага от съдилищата на другите държави членки дори ако тяхното законодателство не предвижда такова правило.

38 От отговора на първия поставен въпрос следва, че само когато приемането на решение от държавата членка по произход на застрахователното предприятие за отнемане на лиценза му и за назначаване на временен ликвидатор може да се квалифицира като „решение за откриване на производство за ликвидация на застрахователно предприятие“ по смисъла на дял IV от Директива 2009/138, само тогава в съответствие с член 273, параграф 2 от Директивата това решение трябва да се признава без никакви допълнителни формалности в целия Съюз и да има същото действие в него от момента, в който решението поражда действие в държавата членка, където е открито производството по ликвидация.

39 Съгласно член 274, параграф 2, буква д) от Директива 2009/138 това взаимно признаване се простира по отношение на действието и последиците от откриването на производството по ликвидация върху исковете, заведени от индивидуални кредитори, с изключение на висящите производства, посочени в член 292 от тази директива, които продължават да се регулират изключително от правото на държавата членка, в която делото е висящо.

40 От това следва, че когато взетото от държавата членка по произход решение трябва да се квалифицира като „решение за откриване на производство за ликвидация на застрахователно предприятие“ по смисъла на дял IV от Директива 2009/138 и законодателството на тази държава членка предвижда, че това решение предполага спиране на всички съдебни производства, образувани по отношение на съответното предприятие, трябва по тази причина да бъдат спрени и висящите съдебни производства в други държави членки, освен тези, които попадат в приложното поле на посоченото в предходната точка изключение.

41 За сметка на това член 273, параграф 2 от Директива 2009/138 изобщо не изисква взаимно признаване на последиците на решение за отнемане на лиценз или за назначаване на временен ликвидатор като разглежданото в главното производство, когато това решение няма характер

на решение за откриване на производство по ликвидация. От това следва, че отговорът на въпроса дали в тази хипотеза запитващата юрисдикция въпреки това трябва или може да спре висящо производство в съответствие с предвиденото в правото на държавата членка по произход, без това да е предвидено в нейното национално право, не зависи от прилагането нито на тази разпоредба, нито на член 274 от посочената директива.

42 По изложените съображения на втория поставен въпрос следва да се отговори, че член 274 от Директива 2009/138 трябва да се тълкува в смисъл, че ако не са изпълнени необходимите условия, при които решението за отнемане на лицензa на застрахователно предприятие и за назначаване на негов временен ликвидатор представлява „решение за откриване на производство за ликвидация на застрахователно предприятие“ по смисъла на този член, същият не съдържа задължение за съдилищата на другите държави членки да прилагат правото на държавата членка по произход на съответното застрахователно предприятие, което предвижда спиране на всяко съдебно производство, образувано по отношение на такова предприятие.

По съдебните разноски

43 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **Член 274 от Директива 2009/138/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 година относно започването и упражняването на застрахователна и презастрахователна дейност (Платежоспособност II), изменена с Директива 2013/58/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2013 г., трябва да се тълкува в смисъл, че решението на компетентния орган да отнеме лицензa на съответното застрахователно предприятие и да назначи временен ликвидатор може да представлява „решение за откриване на производство за ликвидация на застрахователно предприятие“ по смисъла на този член само ако правото на държавата членка по произход на това застрахователно предприятие предвижда или че този временен ликвидатор има правомощия да реализира активите на посоченото застрахователно предприятие и да разпределя получените средства между неговите кредитори, или че отнемането на лицензa на застрахователното предприятие води до автоматично откриване на производството по ликвидация, без да е необходимо за тази цел да се приема формално решение от друг орган.**

2) **Член 274 от Директива 2009/138, изменена с Директива 2013/58, трябва да се тълкува в смисъл, че ако не са изпълнени необходимите условия, при които решението за отнемане на лицензa на застрахователно предприятие и за назначаване на негов временен ликвидатор представлява „решение за откриване на производство за ликвидация на застрахователно предприятие“ по смисъла на този член, същият не съдържа задължение за съдилищата на другите държави членки да прилагат правото на държавата членка по произход на съответното застрахователно предприятие, което предвижда спиране на всяко съдебно производство, образувано по отношение на такова предприятие.**

Подписи